

[Christophersen.]

steder i samfundet. Og det har ikke alene været venstres forudsætning, det har også været boligministerens egen forudsætning. Anderledes har vi i hvert fald ikke kunnet opfatte forhandlingernes hidtidige forløb.

Ministeren har omhyggeligt — det skal siges til hans ros — holdt alle sunde og bæltter åbne, han har på to Marienborgmøder med folketingets boligudvalg fremlagt uforpligtende debatoplæg, han har ved møder med de enkelte partiers boligpolitiske ordfører nøje forsøgt at sondere stemningen og har gang på gang betonet, at også han netop stræbte frem mod en samlet løsning med så bred en politisk tilslutning som overhovedet muligt.

Disse mål har vi altså været enige med ministeren om. Men nu kommer han så pludselig med sit forslag om at fjerne m²-tilskuddet, og dermed river han en enkelt bestanddel ud af hele den problemstilling, som det var boligudvalgets opgave at drøfte. Sideløbende hermed fremlægger regeringen, den regering, ministeren tilhører, en spareplan, hvori der optræder også andre punkter af boligpolitisk betydning. Jeg siger her til forslaget om indførelse af kapitalvindingsafgift på salg af parcelhuse og på forslaget om ændring af de ligningsmæssige fradrag fra at være fradrag i indkomst til at være fradrag i skat, og disse to supplerende forslag er jo med til yderligere at invalidere hele grundlaget for de boligpolitiske drøftelser.

Derfor kan vi ikke behandle ministerens forslag i dag, uden at vi allerede på dette tidlige tidspunkt får en afklaring af et helt afgørende spørgsmål, og det er et spørgsmål, som ministeren herfra må svare på.

Hvordan står ministerens forslag og regeringens to øvrige forslag til de hensigter, ministeren indtil i dag har haft på det boligpolitiske felt? Hvordan skal folketingets partier opfatte ministerens udspil? Her har ministeren selvfølgelig to muligheder. Enten kan han fra denne talerstol bekræfte, at der

faktisk er tale om, at han nu tvunget af omstændighederne og af den øvrige regering har måttet foretage en afgørende ændring i hele grundlaget for de boligpolitiske drøftelser, eller også må ministeren i dag fra denne talerstol give folketinget et tilsagn om, at forslaget om momsrefusionens fjernelse skal behandles som et led i den samlede boligpolitiske drøftelse, og at dette lovforslags endelige behandling derfor også må afvente udfaldet af disse samlede drøftelser.

Jeg vil naturligvis anbefale ministeren at vælge den sidste mulighed, ja, jeg vil gå så vidt som til at sige, at ministeren må være klar over, at hvis ikke han vælger den mulighed, så kommer han i den situation, at udsigterne til at opnå noget fornuftigt under de fortsatte boligforhandlinger forringes væsentligt. Det vil vi alle sammen dybt beklage, men jeg tror, at ministerens parti er det parti, som dårligst kan undvære den femkantede boligpolitiske løsning.

Hvis ministeren endvidere sammen med den øvrige regering vil presse forslag om kapitalvindingsafgifter og ændrede fradragsregler igennem, så kan jeg forsikre ministeren om, at alle muligheder for en samlet boligpolitisk løsning vil være forsvundet, og så må ministeren indstille sig på den situation, at et andet politisk flertal måske en dag vil revidere det, som ministeren og et meget snævert flertal her i folketinget kan nå frem til enighed om nu. Jeg siger dette, fordi jeg også har bemærket, at ministeren i sin fremsættelse er kommet med en bemærkning, som kun kan forstås sådan, at størstedelen af det beløb, man nu sparer ved at ophæve momsrefusionen, skal bruges til nogle andre boligpolitiske ideer, måske også gennemført isoleret. Jeg siger det også, for at ministeren kan være klar over, hvilken afgørende rækkevidde det svar har, som han i dag må give fra denne talerstol på det spørgsmål, jeg her stiller.

Jeg skal derefter vende mig til selve lovforslaget. Der er ikke så vældig mange tekniske problemer, men der er dog nogle, som